

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ JACQUES FERNAY

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΑΓΑ

Ένα τραπέζι του εστιατορίου, της Λέσχης των 'Αξιωματικών του 2ου Συντάγματος Κυνηγών της 'Αφρικής, γινόταν ένα μεσημέρι μεγάλη φασαρία...

Μιά εϊδημη παρέα νεαρών αξιωματικών, αφού βολταρίσε προηγουμένως ώρα πολλή στους ήλιολουσμένους δρόμους της Μασσαράς, της όμορφης αυτής αφρικανικής πόλεως—έδρας του συντάγματός των—τράθηξε κατόπιν γιά τη Λέσχη, μαζεύτηκαν όλοι στο ίδιο τραπέζι, κι' αφού έφαγαν καλά και ήπιαν, άρχισαν νά μιλούν και νά γελούν...

Πείραζαν τον κομπο κι' άτρομο συνάδελφό τους, τον ύπολογο 'Ανρό Κορσολ, γιά κάποιο προσωρινό και ζηλευτό ειδήλυό του μέ την οφράνια όμορφιάς Ζεϊνέμ, σέξυγο του 'Αραβος φιλάρχου μάς Ισχυράς φιλής Τουαρέγων, του φιλοξένου και πλουσιωτάτου 'Ελ Τάχαρ Μπέν Μουσα...

Ο ύπολογοός 'Ανρό Κορσολ τοίς είχε πη από πριν άρρες-μέρες γιά την άξέχαστη έκείνη περιπέτεια του, άπόφευγε όμως συστηματικά νά μη σέ λεπτομέρειες. 'Ισως ό φόβος του γιά τη γυναίκα του Ζεϊνέμ, τοΐδενε τη γλώσσα και δέν τον άφινε νά πη περισσότερα, γιατί ήξερε την πρωτοφανή αγριότητα των 'Αράβων, μέ την όποια τιμωροΐταν τά σφάλματα, τά σχετικά μέ την τιμή τους και μέ τη θρησκεία τους, είτε όμοφύλοι τους, είτε ξένοι ήσαν οι φιλιάτες...

Μά τό μεσημέρι έκείνο, φαίνεται πως τό πολύ κρασί είχε παραζάλισι τον Κορσολ, λίνοντάς του συγχρόνως και τη γλώσσα του. Γι' αυτό και δέν άνθεξε στά πολλά παρακάμια των συναδέλφων του, αλλά γελώντας μέ χαχανίσματα άπερίσκεπτα, άρχισε νά τοίς λέη :

— Θυμάστε την τελευταία μεγάλη άμμοθύελλα, που μέ πέτυχε στό δρόμο, σάν γυρίσα άπ' την Ουάργζα... Θυμάσαι έπίσης, πως μέ βοήθη ξεπληρωμένον κι' αναίσθητο, επάνω στην αυτηρή άμμο της έρημου, ό άγιάς των Σεράγκα, ό περιφρμος και διαβολικός έχθρός της Γαλλίας, ό 'Ελ Τάχαρ Μπέν Μουσα... Θυμάστε επίσης, όπως κάποτε σάς ξανάτα, ότι μέ συμμάχησε λιπόθυμον άπ' τη γη, μέ ανέβασε στή σάκι μιάς γκαμύλας, και μέ έφερε στην άεραντή κατασκήνωσι της πολιτωηθεστάτης φιλής του, μέ φιλοξένησε σην μεγαλοπρεπή σκηνή του ως που γατρειύτηκα τελείως, κι' έπειτα μέ 'εστειλε έδώ δίνοντάς μου γι' ασφάλεια μιά γερή συνοδεία πανόπλων Τουαρέγων...

... 'Ηρθα έδώ και χαρήκατε, αγαπημένον φίλοι μου, γιατί μέ είδατε δολοζώντανον μπροστά σας. Είχα εξαφανιστεί άπ' τό πρόσωπο της γής περισσότερο από μίνα, κι' όλοι μέ θεωρούσανε νεκρό...

...Μαζάρι νάταν άλήθεια !...

Σκοτεινιάσε ξαφνικά τό εϊδημο κι' άμέριμνο πρόσωπο της Κορσολ. 'Η ανάμνησι τον είχε κινήσει έκείνη τη στιγμή, φερόντας μπροστά τον τό άγνης και θεικής όμορφιάς πρόσωπο της Ζεϊνέμ, κι' ή έλευσή της, καθώς κι' ή αναπόλησι περασμένων άξέχαστων και τρυφερών στιγμών, άναμνη την έρωτική πηγή της καρδιάς του.

Στέναζε θλιβερά κι' ένό όλοι τον κίτταζαν περιεργον κι' άμίλητοι, συνέχισε σγαλά :

— ... 'Ήμιον ξεπλωμένον σ' ένα θεόρατο ντιβάνι, πουπουλένο κι' άπαλό... Μέ τριγύριζαν ένα σωρό άναταντικά μαξιλαράκια, κι' ήμιον σκεπασμένον μέ άνάερα, διάφανα σάν πέπλος νεράιδας σεντόνια... Τό κεφάλι μου βούξε άπ' τον πόνο, και τό φλογισμένο μέτωπό μου τό δρόσιζαν έπίδεςμοι, μουσκεμμένοι σέ νερό και σέ μυρωδάτο ζύδι...

... Δέν είχα σχεδόν καμιά συναισθήσι του κόσμου... Μου φαίνονταν, πως τότε ανέβαινα στά οφράνια, και τότε κατακαλυόσα σέ άβραθρα θεοσκότεινα.

... 'Εξαφνα ή άντικρινή μου κορυτίνα, χρυσοκεντημένη κι' από πράσινο παχύ βελούδο, ή όποία χώριξε σέ δύο διαμερίσματα τη

οκρινή του 'Ελ Τάχαρ, στην όποία βρισζόμουν, ζουνήτηξε ανάλαφρα...

... Δίχως νά είμαι βέβαιος άν κοιμόμουν ή όνειρευόμουν έκείνη τη στιγμή, στήλωσα μέ λαχτάρα τά μάτια μου στην κορυτίνα, κωριεμένος από μιά άνεξήγητη προαισθήσι : 'Ότι απόός που ήταν στό άλλο διαμέρισμα και μέ κρυφοκίτταζε, δέν ήταν ό άγιάς 'Ελ Τάχαρ Μπέν Μουσα που μέ φιλοξενούσε !...

... Και δέν βγήκα γελασμένος. 'Η κορυτίνα παραμεριστηξε σιγά-σιγά από κάποιο ιδανικό χερσίκι, παχυλό και κάτασπρο σάν κόνινο, και ξεπρόβαλλε στό άνοιμά της μιά σιλνέττα γυναικεία, εύλόγησι, ψηλή και σκεπασμένη μέ μακρόν φερπέζι, που άφινε μόνον τά μάτια της ελεύθερα...

... 'Η χάρι και τό μυστήριο που ξεγινε ολόγορά της ή γυναίκα αυτή, μέ κέντρισαν σέ άπίστευτο σημείο, και μέ έκαναν ν' άνασηκωθώ κίτταζοντάς την μέ άπερίγραπτη λαχτάρα...

... 'Εκείνη, σάν είδε τό κινιμά μου, έφερε τρομαγμένη τό κοντιλένο δαχτυλάκι της στό στόμα, γνέγοντάς μου νά μη μιλήσω, έστρεψε τό κεφάλι της ολόγορά της, κι' ήθελε—γλύστρησε—διαστικη κοντά μου, αναγκάζοντάς με νά ξαναπέσο στό μαξιλάρι μου, έτσι καθώς μέ έσπρωχνε άπαλά μέ τό λεινό της χέρι...

... Με ρώτησε πως ήμιον, κι' ή τρομοιάσθη φωνή της καθώς πρόφερε τ' άρμονικά άράβικα λόγια της, ήχοσε σ' αΐτι μου σάν κελιάδρια γλυκό πουλιού. Δέν μπόρεσα νά της μιλήσω έκείνη τη στιγμή, γιατί ή ταραχή μου έσπρωγγε, γρηγορότερον λαίπον μόναχα στό νά την κίτταζω, γρητοιεμένος βαθειά άπ' τό δόγλυκό της βλέμμα...

... Με ξαναρώτησε και πάλι, προσθέτοντας άμέσως ότι ό τρο-

μερός της σέξυγος σιγνά της μιλούσε γιά μένα, αΐτες τίς δύο έβδομάδες, κατά τίς όποιες βρισζόμουν άναίσθητος τελείως, και ξεπλωμένος στην πολιτωητή αυτή σκηνή, έμοιαζο του περπέζι κι' άνθροάνο κορμέλι άπ' τη σιμοφορά που μέ βοήξε, έκείνη την καταραμένη μέρα του καταστρεπτικού άμμοσίφουνα...

... Με τά λυραστά άράβικα που ξέρα, της άπάντησα κάτι τι—ούτε κι' έγώ ό ίδιος θυμάμαι τί άκριβός— και δίχως νάχο συναισθήσι του έαυτού μου, χολήτοσα τό μερσοσταζικό χερσίκι της, τό έφερα στό χείλι μου και τό φίλησα μέ δίπρα...

... 'Εκείνη μου ψηθόρησε ένα σπαραστικό, που μόλις έφτασε σ' αΐτιά μου, κι' άφινόντας με φοβισμένα, γλύστρησε άθόρυβα ξανά και χάθηκε πίσω άπ' την κορυτίνα...

... Τη ξαναείδα την άλλη μέρα πάλι... 'Όσο έλειπε μακριά μου τον όνειρευόμουν. Κι' όταν την έβλεπα και πάλι, ξεχνούσα την έντυχία που μου χάρριζε ή θοοιά της, γιατί κωριεμόμουν από μιά προκαταβολική άγανάδι ότι θά την έχανα πάλι σέ λίγο. Τό καθημερινό αυτό μα-

γεντικό μου όνειρο κράτησε άλλες δύο έβδομάδες. Κάθε πρωί γλυστορούσε στή σκηνή μου ή τριχαριτωμένη μου αυτή κορυτίνα, ή γλυκειά μου Ζεϊνέμ, και μου κρατούσε γιά λίγη ώρα συντροφιά, φιλιαρόντας μαζί μου επάνω σέ χίλια μωροπατάκια, και χαρίζοντάς μου άξέχαστες στιγμές, έντυχιμένες. Τό δέ άπομειήμερο μέ επισκεπτόταν ό άγιάς, καθόταν λίγο πλάι μου, παρακολούθουσε μέ ένδιαφέρον την πορεία της άναρωσιζέας μου, κι' έπειτα μέ καλονόχιζε, άφινόντάς με μόνον και συστήνοντάς με σοβαρή φωνή στόν σιλάδο του, που μέ ύπερρετούσε, νάχη τό νοΐ του πάντα σέ μένα και νάιναι πρόθυμος σ' ότι χρειάζόμουν...

... 'Εφτασε όμως κάποτε κι' ή μέρα του χωρισμού μου άπ' την αγαπημένη μου Ζεϊνέμ. Γιατρειύτηκα πειά έντελός κι' έφτασα κοντά σας, μέ άν τό κορμί μου βρισκεται έδώ, ή ψυχή μου κι' ή καρδιά μου λείπουν και τριγυρίζουν, μέ τη λαχτάρα της άγάπης, της άξέχαστης καλή μου... Θά μέ άξιώσης άραγε, Θεέ μου, νύ βρεθώ κοντά της κάποτε ;...

Ο Κορσολ, έσκυψε τώρα τό κεφάλι του και δέν έβγαζε μιλά. Οι νεαροί συνάδελφοί του δέν τόλίγησαν νά διαζόφουν τίς θλιβερές του σκέψεις.

Τη στιγμή αυτή πλησίασε ό σφρατιάτης—σερβιτόρος της Λέ-

'Η Ζεϊνέμ.

οχης, ο όποιος τούς ύπηρετούσε στο τραπέζι, κ' άκούμησε μπρός στον κατοικισμαμένο Κουρσού. Ένα όργανόςδε δέμα, τυλιγμένο σε πολυτελέστατα χάρτινα καλύμματα, λέγοντάς του :

— Τώρα μόνις τώρα κάποιος έφιππος Τουαρέγος... Έβνε για σάς, έυλοζαγέ μου...

Μέ έξαφρασι άγωνίας και άπαισίον προαισθημάτων, ο Κουρσού έσπασε με χέρια νευρικά τά καλύμματα του δέματος, Ένα σημείωμα γραμμένο γαλλικά γλύστρησε στα χέρια του Κουρσού, ο όποιος τó διάβασε δυντό :

«Σκύλε...

«Ένανα ό,τι με πρόσταζαν οι νόμοι τής Φιλοξενίας, και σ' έστειλα ζωντανόν και γιατρεμμένον στους δικούς σου. Μά τώρα κάνω ό,τι επίσης με προστάζουν οι νόμοι τής Τιμής. Δέξον λοιπόν τó δώρο μου ώς πού να δεχτής και τή μαχαίρι μου, άνάμεσα στην πλάτη του θρωμερού κομοιού σου.

— 'Η κατάρα του 'Αλλάχ έπάνω σου, προδότη...

ΕΛ ΤΑΧΑΡ ΜΠΕΝ ΜΟΥΣΑ

Ένα ξεφωνητό φρίκης και λαχτάρας όηγνε άπ' τά χείλια του Κουρσού, και τά χέρια του ξεσκίζοντας με πυρετό τά τελευταία καλύμματα του δέματος, φανέρωναν τó φρικαστικό του περιχόμενο :

Ένα κεφάλι γυναικείο, θωτηγμένο σε μαφρο πηχτό αίμα, ξερό πελά, με χείλια μπλέ άπ' την άρσούνθεσι, και με μάτια όρθάνοιχτα, όθνεμένα κ' πιγμένα σε μαφρούς κάλους!...

Ο Κουρσού σωριάστηκε λιτόθυμος, θγάζοντας ένα πηγμένο μουχρωτό φρίκη κ' άγονίας, γιατί στό θλιθερό σατανικό αυτό κεφάλι είχε γνωρίσει τά χαρακτηριστικά τής γλυκειάς του Ζεϊνέμ!..

Από μήνες έλειπα άπ' την άπαισία αυτή σιζηνή, θρέθηκε ένα θρόνυ τó πτόμα του Κουρσού, θωτηγμένο κ' αυτό στό αίμα, και ξεπλωμένο στη γωνία ένός στενού σοκουού τής Μασαράς, πλάι σε μιá κακόφημη ταβέρνα. Ένα φαρδύ μαχαίρι ήταν χωμένο, ως την κοκάλινη λαβή του, άνάμεσα στους δυό του όμιους και στη ρίζα άκριβώς του τραχήλου...

Στό λεπίδι του μαχαίριού αυτού ήταν χαραγμένο κάποιον όνομα, θλιθερό γνωστό στους Γάλλους κατακτητάς τής Αφρικής...

Τό όνομα : Ε Λ Τ Α Χ Α Ρ Μ Π Ε Ν Μ Ο Υ Σ Α !...

Ο,ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένα γεγονός από τ' άσκηθίτα, άναστά τωσε τελευταία τούς θεατικούς κάλους του Βερολίνου. Ο πρωταγωνιστής ένός δράματος τρώμον και φρίκης, πού πτόλαφεται «Η άπιστέστες περιπέτειες του Φρανκεστάιν ή ο άνθρωπος πού έπλασε ένα τέρας». Έδωσε στην πρωταγωνίστρια, κατά τή διάρκεια τής παραστάσεως, μιá κλοιστά τόσο δυνική, ώστε ή δυστυχισμένη γυναίκα όθλωσε από τόν πόνο.

Ενωείτια, ό,τι ή παράσταση έσινεχισθη, χωρίς ν' αντίληφθη τίποτε τó Κοινό. Μάδύ όμιος με την αιδασία, έπεσε κατά γής λιτόθυμη και ή ήθασός. Ο γιατρός του θάσου πού την έξέτασε, βρήκε την κατάσταση της κρίση και διέταξε να τή μεταφέρουν στό νοσοκομείο. Η πρωταγωνίστρια ήτέβαλε κατόπιν αυτού, μήνισι έναντίον του βασιλέου ήθλοκού και ή υπόθεσι αυτή πρόκειται να έδικασθη σε λίγες ήμέρες.

Ο καλλιτέχνης αυτός είνε ο Κοιθρ Μπλόα, γνωστός τόσο από τά φίλμ πού γύρισε μαζί με την χαρακτηρισμένη Άννυ Όντρά, όσο και για τó σιναδίο του! Πού δύό έτιόν, ένó έταξε σ' ένα δράμα, πλήγωσε σε μιá στιγμή παραφράζ τή συμπαικτική του, την όποια άπεξημώσε κατόπιν για να μη τού ήσποβήλ μίνισα και δημιουργηθεί σκάνδαλο.

Τά κρούσματα αυτά όμιος έγιναν άφραση να χάσει ο Κοιθρ τή θέσι του, έπειδή καμιά ήθλοπούς δέν δέχεται πλέον να παίξη μαζί του. Κι' ο μανιακός καλλιτέχνης κατάνησε πανισανίας στην άκμή τής δράσεός του.

Ο Λαφονταίν πρίν πεθάνει, σινέθεσε ο ίδιος τó επιτύμβιό του, άφρατά νόστιμο και χαρακτηριστικό.

Ίδου αυτό :

«Όπως ήθελε ο Λαφονταίν στον κόσμο, έτσι κι' έφυγε. Αφού έφαγε τις οικονομίες του, έφαγε και τά χητήματά του. Νομίζοντας τó χητήμα πράγμα άνώφελο, έκανε ενκόλιες πολλές, ώσπου στό τέλος έχρεωκόπησε!... Τή ζωή του στα δύο τή μοίρασε και τή μισή τήν πέρασε κοιμώμενος και τήν άλλη μισή τεμπελιάζοντας!»

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο 'Αρίστος και τά παλάτια τών ποιημάτων του. Πώς τ'άχτιζε και πώς... κατοικεύσε σ' αυτά. Η γραμμές του Δουμά κι' ή γραμμές του έργολάβου. Ο Σωκράτης κι' ο Πλάτων. Ο Μολλιέρος κι' ο ράφτης του. Ο άπλήρωτος λογαριασμός.

Μιά μέρα ρώτησε τόν μεγάλον Ίταλό ποιητή 'Αρίστο, ένας φίλος του, θέλοντας ν' άστεινθή :

— Είσαι εύχαριστημένος από τó σπίτι σου, 'Αρίστο;

— Ναι, 'Αρκετά εύχαριστημένος.

— Πώς όμιος μπορείς να μένης σ' αυτό τó μέτρο σπιτάκι, ένó στα ποιήματά σου άναφέρεις τόσα μαγευτικά παλάτια;

— Μήπως ήθελες να μένω στα παλάτια τών... ποιημάτων μου;

— Μά έπειδή άκριβώς δέν μπορείς να μένης σ' αυτά, τι κάθασαι και τά περιγράφεις; Δέν σε στενοχωρεί ή σκέψη ό,τι τά στερείσαι;

— Όχι. Τά γύρω χωρίς να πληρώνω πεντάρα και περνά μέσα σ' αυτά τίς ώρες τών όνειροπολήσεών μου, άπάντησε ο ποιητής τού «Μαινομένου Όριάνδου». Δέν είνε άρκετό κι' αυτό; Δέν είνε σπουδαίο; Πώς;...

Σέ μιá σταναστροφή ο Δουμάς ύπερφρανεύταν ό,τι κανείς άλλος έπίτος άπ' αυτόν δέν πληρώνεται τόσο άκριβά για τά έργα του.

— Και πόσα παίρνετε; τόν έρώτησε κάποιος άγνωστός κύριος.

— Δέκα φράγκα τή γραμμή, άπάντησε κοιμιστικά ο υπηκόοιο γράφος.

— Αυτό δέν είνε τίποτε, είνε αδιάφορα ο άγνωστός κύριος. Έγώ πληρώνομαι για κάθε γραμμή, έξατοντάδες δόλόκληρες χιλιοφράγκων.

— Διάβολε! είνε ο Δουμάς έπιλητος. Και πώς είνε σείς;

— Είμαι... έργολάβος σ ι δ η ρ ο δ ρ ο μ ι κ θ ν γ ρ α μ μ ο ν !

Ο Δουμάς άπόμεινε κόκαλο.

Σ' ένα σημάσιο κάποτε, ο Σωκράτης έπέπληξε έναν συγγενή του, ο όποιος είχε κάμει μιá παρατυπία.

Ο μισήτης του Πλάτων τότε τού είνε :

— Δέν μπορείς, Σωκράτη, να τόν επ'αλήξης όταν θα βρισκόμαστε μόνι; Δέν ήταν σωστό να τόν εκθέσεις μπροστά σε τόσον κόσμο πού μας περιτριγυρίζει!

Και ο μεγάλος φιλόσοφος άπάντησε χαμογελώντας :

— Βλέπετε, λοιπόν, Πλάτων, ό,τι δέν είνε σινηλής με τόν έναντό σου; Άλλα λές κι' άλλα κάνεις. Δέν θα μπορούσες και σ' να μου κάμεις αυτές τίς παρατηρήσεις, όταν θα είμαστε μόνι; Γιατί μου τίς λές μπρός σε τόσο κόσμο

τοσο κοσμο

Και ο Πλάτων δέν... άπάντησε!...

Για τó Μολλιέρο διαγώνεται τó έξής χαρακτηριστικό ανέκδοτο : Κάποτε ο ράφτης του, άφού άπελειστήρισε να τού ήσπεθυμίζη μ' έπιστολές τόν έκκερημύ λογαριασμό του, άπαράσσε να πάη ο ίδιος στό σπίτι του. Τήν ώρα εκείνη ο ποιητής ήταν άκόμα στό κρεβάτι του.

— Καλώς ήρθατε, τού είνε. Θά μου φέρατε, βέβαια, ένεινó τó λογαριαμό.

— Ναι, τού άπάντησε ο ράφτης. Και θα σας παρακαλώσα μάλιστα να μη μου κάνετε παιά άλλη αναβολή. Να μου τόν πληρώσετε, άποσώδηποτε, σήμερα, άν όχι δόλόκληρον, τουλάχιστον τόν μισόν.

— Άνοιχτε ένεινó τó συρτάρι του γραφείου μου, είνε ο ποιητής.

Ο ράφτης άνοιξε τó συρτάρι με την έλπίδα πώς θάβρισσε ένεινó χημάτα.

— Όχι αυτό. Τό άλλο, τού είνε ο Μολλιέρος.

Ο ράφτης άνοιξε και τó άλλο συρτάρι.

— Ούτε αυτό, είνε ο Μολλιέρος. Τό παρακάτω... Ναι, ναι... αυτό!

— Ένα σωρό χηριά κά τίποτ' άλλο, τού άπάντησε ο ράφτης κάπως έκπλητος.

— Α! θάνα οι άπλήρωτοι λογαριασμοί μου. Βάλτε λοιπόν και τó δικό σας μαζί, τού είνε με άπάθεια ο Μολλιέρος και γύρισε από τó άλλο πλευρό....

